

Το τέλος ενός πραγματικού αγίου

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Εκεί που ο εχθρός θα του ψιθύριζε, «Μπράβο, Μακάριε! Η ζωή σου ήταν γεμάτη πνευματικές κατακτήσεις. Στεφάνια χρυσά σε περιμένουν. Άγιος θα ανακηρυχθείς!», για να τον ρίξη στην υψηλοφροσύνη, προλάβαινε αυτός και φορούσε τον θώρακα της ταπεινώσεως. Έτσι τα βέλη του πονηρού αχρηστεύονταν.

Το επικείμενο τέλος του στάρετς έκανε να περικυκλώσουν το κρεβάτι του πλήθος

πνευματικά τέκνα.

— Τί θα κάνουμε χωρίς εσένα, μπάτουσκα; ερωτούσαν περίλυπα.

Εκείνος αντί για άλλη απάντησι τους παρέπεμπε στο Γεροντικό, στο σημείο που αναφέρονταν τα τελευταία λόγια του αββά Ισαάκ του Νιτριώτου.

— Όταν ο αββάς Ισαάκ, έγραφε το κείμενο, πλησίαζε στην ώρα της αναχωρήσεώς του, μαζεύθηκαν γύρω του οι Γέροντες κι' ερωτούσαν: «Τί θα γίνουμε χωρίς, εσένα, αββά»; Κι' εκείνος αποκρίθηκε: «Εσείς παρατηρούσατε πως ζούσα. Αν μιμηθήτε το παράδειγμά μου και φυλάξετε τις θείες εντολές, ο Θεός θα στείλη την χάρι Του και θα προστατεύση το μέρος τούτο. Εάν αντιθέτως δεν τηρήσετε τις εντολές, δεν θα ευδοκιμήσετε και δεν θα παραμείνετε στο μέρος αυτό. Κι' εμείς πονούσαμε όταν αποχωριζόμαστε τους Πατέρες μας· ζούσαμε όμως σαν να βρίσκονταν κι' εκείνοι ανάμεσά μας. Το ίδιο να πράττετε και σείς, και θα σωθήτε».

Στις 7 Σεπτεμβρίου του 1860, ο στάρετς Μακάριος εγκατέλειψε τον τόπο της παροικίας του. Η επουράνιος πατρίδα, η αχειροποίητος σκηνή περίμεναν να αναπαύσουν το κουρασμένο πνεύμα του.

Η τελευταία οδυνηρή αρρώστια και ο θάνατός του εταλαιπώρησαν υπερβολικά τον π. Αμβρόσιο. Την ημέρα που θα γινόταν η πανηγυρική κηδεία — στις 10 Σεπτεμβρίου — από την αδυναμία δεν μπορούσε ούτε τα άμφιά του να φορέση.

Κάθε χρόνο στην επέτειο της μνήμης του ο σκητιώτικος Ναός πλημμύριζε κυριολεκτικά από τα πλήθη των προσκυνητών. Πολυάριθμοι ευλαβείς Χριστιανοί όλων των τάξεων, από κοντά και από μακριά, μικροί και μεγάλοι, άνδρες και γυναίκες, συναθροίζονταν εκεί να προσευχηθούν και να τιμήσουν τον αλησμόνητο πατέρα τους. Ήταν μάλιστα η μόνη ημέρα που επιτρεπόταν στις γυναίκες να διαβούν την μάνδρα της Σκήτης. Ο μακαρίτης ο στάρετς είχε συμπαρασταθή πολύ στις ανάγκες τους και στα προβλήματά τους — διετέλεσε και πνευματικός οδηγός σε πολυάριθμα γυναικεία Μοναστήρια—και για τον λόγο αυτό γινόταν η μοναδική αυτή εξαίρεσις.

Πηγή: Ο Στάρετς Αμβρόσιος, σελ. 88-89, Έκδοσις Ιεράς Μονής Παρακλήτου, Ωρωπός Αττικής.